

Arrest

nr. 317 090 van 22 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Belo, dat gelegen is in het district Qarghai van de provincie Laghman. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U ging ongeveer drie jaar naar school en twee à drie jaar naar de madrassa. Uw vader werkte als landbouwer en u bracht eten naar hem op de velden.

A.(...) en J.(...) waren twee machtige broers die in Mansoor Kalay woonden en die tot de Jabarkhel-stam behoren. Ze werkten bij de overheid en hadden macht. Op een bepaald moment spraken ze uw vader aan over het feit dat hij zijn gronden diende af te geven aan hen. Uw vader weigerde dit. Hierna werd uw vader vermoord. Na de dood van uw vader werd uw ouderlijk huis verkocht en ging u samen met uw familieleden in

het huis van de buren wonen. Toen u ouder werd, dachten A.(...) en J.(...) dat u uw vaders dood zou wreken. Ze wilden dit voorkomen door u te doden. Hierdoor verliet u Afghanistan in maart 2019 en verzocht u in België om internationale bescherming op 11 september 2019.

U werd een eerste maal gehoord op 04 februari 2021. Op 01 juli 2021 werd u in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Qarghai in Laghman. Op 12 augustus 2021 diende u beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Op 30 augustus 2021 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal ingetrokken door de juridische dienst van het CGVS omwille van de gewijzigde situatie in Afghanistan door de machtsovername van de taliban.

U werd vervolgens een tweede maal gehoord op het CGVS op 17 oktober 2022. U liet weten dat uw moeder samen met uw jongere broer is verhuisd naar het nabijgelegen dorp Mirakala, waar uw maternale oom woont. Om uw reis te kunnen financieren hebben ze het huis moeten verkopen, en waren ze genooddaakt om te verhuizen. Wat betreft de huidige stand van zaken in verband met uw problemen beweert u dat er geen meer zijn, aangezien u nu in België bent. A.(...) en J.(...) zijn echter nog steeds aanwezig in de regio, en hebben volgens u banden met de taliban, waardoor u nog steeds gevaar zou lopen nu de taliban de macht hebben over het volledige land. Tot slot merkte u ook nog op dat u in Roemenië beweerde afkomstig te zijn van Pakistan op advies van de smokkelaar. Die vertelde aan u dat u zou worden teruggestuurd naar Servië indien u zou verklaren van Afghanistan afkomstig te zijn.

Bij terugkeer vreest u A.(...) en J.(...). Ook vreest u de taliban aangezien ze kunnen denken dat u zich bekeerd heeft nu u in een 'ongelovig' land verbleven heeft.

Ter staving van uw asielrelaas legde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud uw taskara neer, een psychologisch attest en een enveloppe. Op 02 september 2021 bezorgde uw advocaat kopieën van de volgende documenten: de taskara van uw maternale oom, een bevestigingsbrief van het districtshuis en uw vaccinatiekaart. Diezelfde documenten legde u ook neer tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, samen met uw OKAN schoolrapport.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend tot op het ogenblik waarop u de leeftijd van 18 jaar bereikte en dus meerderjarig bent geworden.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het eerste persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het eerste persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw

verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. **Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.**

Eerst en vooral is het van belang om in te gaan op uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit ten aanzien van de Roemeense asielinstanties op het moment dat u daar verzocht om internationale bescherming. U verklaarde er immers 'Armani Abdul Khaleq' te heten en te beschikken over de Pakistaanse nationaliteit (zie administratief dossier). Dat u naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van de Belgische autoriteiten dan weer aangeeft dat u 'Mohammadi Abdul Khaliq' heet en beschikt over de Afghaanse nationaliteit, is zeer opmerkelijk en roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Hetzelfde dient gesteld te worden over de vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zegt dat u behoort tot de etnie van de Pashtoun (zie vragenlijst DVZ punt 6), terwijl u tegenover het CGVS dan weer aangeeft dat u behoort tot de stam van de Tajieken (CGVS 1, p. 6). Ook dit doet de wenkbrauwen erg fronsen. Dat u niet duidelijk zou kunnen aangeven of u een Pashtoun dan wel een Tajik zou zijn, roept wederom ernstige vraagtekens op (zie administratief dossier), net als het feit dat u klaarblijkelijk van mening bent dat Afghaanse Tajiks tot de Pashtoun behoren (CGVS 1, p. 6). Meer nog, gevraagd waar er in Afghanistan Tajieken wonen, zegt u dat er nog zijn maar dat u niet weet waar ze wonen (CGVS 1, p. 7), hetgeen eveneens grote ogen doet opzetten. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat u toch enkele plaatsen zou kunnen opsommen waar mensen van uw eigen etnie wonen, temeer omdat er volgens de beschikbare informatie ook Tajieken wonen in de regio waarvan u zegt afkomstig te zijn (zie administratief dossier). Dat mensen van de Tajik-etnie kennelijk in uw district woonden, terwijl u niet in staat bent om ook

maar één verblijfplaats op te noemen, is dan ook erg bevreemdend. Dat u overigens kennelijk niet weet dat Tajik ook Dari spreken, aangezien u Dari-taligen niet anders kan benoemen dan 'Dari-taligen' (CGVS 1, p. 6), en geen andere naam kent die voor deze groep mensen gebruikt wordt (CGVS 1, p. 6), is opnieuw een erg vreemde vaststelling.

Dat u over uw identiteit en uw etnie, dewelke de basis uitmaken van uw verzoek om internationale bescherming, bijzonder twijfelachtige verklaringen aflegt, stelt uw algemene geloofwaardigheid meteen ernstig in vraag.

Verder stelt het Commissariaat-generaal (CGVS) vast dat u vele zaken die eigen zijn aan uw regio, niet kan toelichten. Nochtans geeft u zelf aan dat u nooit op een andere plaats heeft gewoond dan in het dorp Belo (CGVS 1, p.11). Dat uw kennis over uw regio dan zo beperkt is, roept dan ook ernstige vragen op. Het gegeven dat u minderjarig bent, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, aangezien verwacht kan worden dat u ook op een jonge leeftijd toch minimaal op de hoogte kan zijn van betekenisvolle plaatsen in uw naburige regio, belangrijke incidenten die voorvielen etc. in uw buurt. In casu blijkt dit immers allerminst het geval.

Zo blijkt dat u, gevraagd of u ooit gehoord heeft van Darunta, aangeeft dat dit inderdaad zo is (CGVS 1, p. 4). Gevraagd wat u dan zoal weet over Darunta, kan u hierover niets vertellen (CGVS 1, p. 4). Aangespoord om hierover toch iets meer te vertellen aangezien u stelde dat u er over gehoord heeft, zegt u dat u erover hoorde via jongeren van Nangarhar die hier (in België) zijn en voegt u toe dat A.(...) Khan grenst aan Darunta (CGVS 1, p. 4). Gevraagd of u dan niets anders kan vertellen waar u aan denkt bij het horen van de benaming 'Darunta', zegt u het niet te weten (CGVS 1, p. 4). Dit is bijzonder opmerkelijk. Dat u, die beweert in een dorp in de onmiddellijke omgeving van Darunta te hebben gewoond, niets over deze plek kan zeggen, doet uw bewering uit deze regio afkomstig te zijn verder wankelen. Darunta is immers de benaming voor een in de omgeving zeer bekend meer, met een waterkrachtinstallatie, viskwekerijen en zwemgelegenheden. Dat u geenszins een aanzet geeft naar één van deze zaken bij het horen van 'Darunta', terwijl uw dorp volgens de beschikbare informatie er op slechts enkele kilometers van verwijderd ligt (zie administratief dossier), is erg opmerkelijk.

Ook roept de naam 'Jalalabad' kennelijk niet veel in u op. Gevraagd of u ooit gehoord heeft van Jalalabad, zegt u dat dit zo is (CGVS 1, p. 9). Aangespoord om te vertellen wat u weet over Jalalabad, geeft u aan dat u er niets over weet (CGVS 1, p. 9). Nogmaals nagegaan of u dan niets kan vertellen over Jalalabad, bevestigt u dit (CGVS 1, p. 9). Dat u spontaan niets kan vertellen over deze plaats, die de hoofdstad is van de provincie Nangarhar en ook voor de bevolking uit uw regio (die immers vlakbij Jalalabad gelegen is) een belangrijk sociaal en handelscentrum vormt, is eens te meer zeer opmerkelijk. Dat u vervolgens stelt dat het centrum van uw voorgehouden district 'Qarghai' heet en bevestigt dat het geen andere naam heeft (CGVS 1, p. 5), mag evenzeer verbazen. Immers, het districtscentrum van Qarghai is ook bekend onder de naam van Lalkhanabad (zie administratief dossier). Dat u deze naam zelfs niet blijkt te herkennen als deze tijdens het gehoor expliciet vermeld wordt en er zelfs bijkomend geopperd wordt dat dit een plaatsnaam is (CGVS 1, p. 5- 6), stelt uw bewering uit deze regio afkomstig te zijn verder in een bedenkelijk daglicht.

Verder blijkt u te weten dat de provinciehoofdstad van Laghman de naam Mehterlam (Baba) heeft. Ook hier blijkt dat u in het geheel niet verder komt dan het opsommen van de naam ervan: u kan verder niets vertellen over deze plaats (CGVS 1, p. 9). Zelfs wanneer u nogmaals de kans krijgt om iets te vertellen en u gevraagd werd vanwaar u de naam dan bijvoorbeeld hoorde, slaagt u er niet in iets inhoudelijks te vertellen over de provinciehoofdstad. U houdt het erbij dat u van andere jongeren die u op school zag, hoorde dat ze afkomstig zijn van de provinciestad en voegt toe dat elke provincie een stad heeft (CGVS 1, p. 9), hetgeen erg oppervlakkig is.

Gevraagd of de naam Alingar u iets zegt, herkent u dit als een district van Laghman (CGVS 1, p. 9). Wanneer gevraagd wordt of er nog een ander district ligt tussen Qarghai en Alingar zegt u dit niet te weten maar somt u spontaan de vijf districten van Laghman op (CGVS 1, p. 9). Dit alles heeft een erg ingestudeerd karakter. Het is overigens erg opmerkelijk dat u geen enkel dorp kan opsommen in de richting van Alingar; dit district grenst immers aan uw district (zie administratief dossier).

Verder, gevraagd welke bergen er in de buurt van uw dorp lagen, vermeldt u de bergen van Tor Ghar (Zwarte Bergen) (CGVS 1, p. 5). Gevraagd naar nog andere bergen, slaagt u er niet in om die te benoemen (CGVS 1, p. 5). Wanneer gepolst wordt of u nog zicht heeft op andere bergen vanuit uw dorp, zegt u dat u vanuit uw dorp hoge bergen kan zien (CGVS 1, p. 5). Namen ervan kent u echter niet (CGVS 1, p. 5). Toch ligt uw regio volgens de beschikbare informatie in een gebied met aanzienlijk veel bergtoppen (zie administratief dossier). Dat u hierover kennelijk geen weet heeft, ondermijnt uw geloofwaardigheid over uw beweerde plaats van herkomst eens te meer.

Verder stelt u dat u over de Gamberi Base heeft gehoord (CGVS 1, p. 16). Gevraagd wat u hierover dan weet, zegt u dat men de basis, met een grote ballon, kon zien vanuit uw dorp (CGVS 1, p. 16). Volgens de toegevoegde informatie, is het echter zo dat deze militaire basis op aanzienlijke afstand van uw dorp ligt (zie administratief dossier). U zegt ook zelf dat de basis ver van uw dorp ligt (CGVS 1, p. 16). Dat u dan beweert dat u de naam van de basis zou kennen doordat hij te zien was uit uw dorp, is dan ook niet ernstig. Bovendien is het opvallend dat u dan, gevraagd waar die basis precies ligt, aangeeft dat hij in Qarghai ligt (CGVS 1, p. 16-17), wat bijzonder oppervlakkig is. Nogmaals gevraagd waar de basis dan wel ligt, zegt u dat hij verder ligt in de richting van Mirakala (CGVS 1, p. 16). Nogmaals gevraagd om preciezer te zijn, beschrijft u de ligging als 'die is ver, je moet de rivier oversteken, daar ligt Charbagh en nog verder is de basis' (CGVS 1, p. 17). Dat u zodanig op de vlakte blijft met uw beschrijving, en hierbij bijvoorbeeld evenmin aangeeft dat dit aan de andere kant van het bovengenoemde Darunta-meer ligt, mag erg verbazen (zie administratief dossier). Dat u overigens de rivier naast uw huis bovendien als 'Laghman rivier' benoemt (CGVS 1, p. 3), terwijl de enige drie rivieren in het Qarghai district volgens de beschikbare informatie 'de Alishang-rivier, Alingar-rivier en Kabul-rivier' heten (zie administratief dossier), is opnieuw een vreemde vaststelling.

Ook uw kennis over de taliban en belangrijke figuren en plaatsen in uw regio laat te wensen over. Gevraagd naar namen van talibanleden die u kent, zegt u dat u hun namen niet kent (CGVS 1, p. 15). Gevraagd of u dan niemand kent die bij de taliban is, antwoordt u enkel 'nee' (CGVS 1, p. 15). Nogmaals gevraagd of u dan geen namen kent van lokale talibancommandanten (CGVS 1, p. 15), bevestigt u dit. Het is erg eigenaardig dat u geen namen kan opsommen van lokale talibs, terwijl deze een zeer belangrijke rol spelen in Laghman en ook u aangeeft dat er veel incidenten geweest zijn in uw regio waarbij de taliban betrokken was (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk gehoor herroept u plotseling deze verklaringen indruist wanneer u stelt dat uw persoonlijke vijanden A(...) en J(...), de lokale machthebbers, banden hebben met de taliban. U ontkent dan rondt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud ooit zou hebben beweerd dat deze twee personen voor de Afghaanse overheid werkten (CGVS 2, p.4). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt duidelijk dat u dat wel degelijk hebt volgehouden (CGVS 1, p.17,18). Dat uw verklaringen zo veranderlijk zijn, ondermijnt wat er nog rest van uw algemene geloofwaardigheid.

Verder reikt u zelf de naam Farhad Saqib aan wanneer gevraagd wordt naar degene die districtschef was in Qarghai ten tijde van uw vertrek (CGVS 1, p. 15). Het CGVS acht het echter erg opvallend dat u in het geheel niets kan vertellen over deze man, afgezien van het vermelden van zijn naam.

Gevraagd naar de maand waarin u vertrok uit Afghanistan zegt u dat het bijna het einde van de winter of het begin van de zomer was (CGVS 1, p. 15). De naam van een maand kan u evenwel niet geven. Eerder bleek ook al dat u wel de namen van de maanden kan opsommen, maar niet kan aangeven in welke maand bijvoorbeeld de zomer begint (CGVS p.6). Ook het jaartal waarin uw vertrek plaatsvond, kan u niet zeggen en al evenmin weet u welk jaar momenteel bezig is in Afghanistan (CGVS 1, p. 15). Ook dit roept opnieuw vraagtekens op. Nog in verband met de Afghaanse tijdsrekening is het overigens opmerkelijk dat u enerzijds verklaart dat uw vader rijst en tarwe kweekte en dat u hem af en toe hielp (CGVS 1, p. 7-8), maar dat u anderzijds helemaal niet kan zeggen in welke maand tarwe werd geoogst (CGVS 1, p. 7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarghai, gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Qarghai te Laghman heeft overleden, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 04 februari 2021 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS 1, p. 2). U werd na de kennisgeving van de beslissing die werd genomen door het Commissariaat-generaal na uw eerste persoonlijk onderhoud reeds geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Nadat u hiervan op de hoogte werd gebracht, vroeg u aan uw oom om een brief ter bevestiging van uw herkomst aan te vragen bij het districtshuis. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de brief dat u aan het CGVS had overgemaakt slechts een fotokopie bleek te zijn. U beweert echter dat de originele brief samen met een aantal andere documenten, naar u werden verstuurd, maar u alle originele documenten bent kwijtgeraakt toen u ze aan uw sociaal assistent had afgegeven (CGVS 2, p.3-4). U geeft aan dat de verschillende dorpschouwen, alsook het

districtshoofd deze brief hebben ondertekend ter bevestiging van uw Afghaanse herkomst (CGVS 2, p. 3). Gevraagd naar de naam van het districtshoofd, geeft u aan dat u niet weet wie de brief heeft bestempeld, maar kon u wel vertellen wie er aan het hoofd van het district stond ten tijde van uw verblijf in Afghanistan, Farhad Zakhel (CGVS 2, p. 3). Deze naam is echter niet terug te vinden op de brief (zie administratief dossier). U geeft aan dat u de andere dorpschoufden niet kent, met uitzondering van Malik Garshir, al is er ook geen enkel spoor van hem op de brief terug te vinden (CGVS 2, p. 3). De vaststelling dat u geen enkele naam kan noemen die aan de hand van de brief kan worden geverifieerd, doet reeds ernstige twijfels rijzen. Nochtans zijn dat de namen van de personen die volgens u in staat moeten zijn uw herkomst te bevestigen. In elk geval is het duidelijk dat deze brief werd opgesteld op uw vraag en ruim nadat u Afghanistan hebt verlaten (CGVS 2, p. 3). Aan dergelijke gesolliciteerde documenten kan nauwelijks enige bewijswaarde toegeschreven worden. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat documenten slechts een asielaas kunnen ondersteunen indien er sprake is van geloofwaardige verklaringen, wat uit het voorgaande geenszins is gebleken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Deze documenten zijn niet in staat om uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw identiteit en herkomst om te buigen. Bovendien dient hieraan toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaas en de identiteit van een Afghaanse asielaas.

Het psychologisch attest dat geschreven werd door uw psycholoog MURAT Ebru, geeft aan dat u uw psycholoog bezoekt sinds 4 februari 2020 (zie administratief dossier). Verder staat in het attest vermeld dat het MINI International Neuropsychiatric Interview een post-traumatische stress onthult ten gevolge van de gebeurtenissen die u beleefde in Afghanistan en tijdens uw reisweg (zie administratief dossier). Er staat ook nog in het attest te lezen dat de symptomen van post-traumatische stress die u aanvankelijk vertoonde tijdens de psychologische behandeling verminderd zijn (zie administratief dossier). Op dit moment zou u nog volgende symptomen vertonen: nachtmerries met ongewenste gedachten, verlies van interesse, slaapproblemen, nervositeit en concentratiemoeilijkheden (zie administratief dossier). Het CGVS wenst bij dit attest op te merken dat dit document allerm minst een gedetailleerd psychologisch rapport betreft en geenszins objectief is. Immers, de MINI International Neuropsychiatric Interview is een gestructureerd interview van circa vijftien minuten waarbij JA/ NEE-vragen gesteld worden (zie administratief dossier). Het ontwaren van de symptomen van post-traumatische stress zijn dus gebaseerd op dit interview waar u enkel met JA/ NEE kon antwoorden. Er dient vastgesteld te worden dat het attest geenszins een gedetailleerd en omstandig onderbouwd verslag betreft, maar veeleer een opsomming vormt van symptomen en vaststellingen op basis van wat de opsteller van het attest te horen kreeg van de patiënt. Verder toont het attest niet aan dat uw cognitieve vermogens dermate aangetast zouden zijn dat u niet in staat zou zijn om een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Naar aanleiding van uw tweede persoonlijk onderhoud hebt u overigens geen recentere documenten neergelegd die een ander licht zouden werpen op deze beoordeling, laat staan de actualiteit van deze problematiek.

Zij er ten slotte nog op gewezen dat psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre u zich beroept op uw medische situatie an

sich, dient u desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uw advocaat heeft na het versturen van uw tweede persoonlijke onderhoud nog enkele opmerkingen bij de notities overgemaakt. Echter zijn deze niet bij machte om de beoordeling van het CGVS om te buigen: het gaat om correcties aan de spelling van eigennamen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hoewel dus moet worden geconcludeerd dat u geen klare wijn schenkt over uw eerdere verblijfplaatsen, betwist het CGVS niet dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt, in tegenstelling tot wat u lijkt te denken (CGVS 2, p.2,6). Ten overvloede en louter volledigheidshalve volgt hieronder daarom een analyse van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft

verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en**

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “*artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, zoals geïnterpreteerd door artikelen 195, 197, 198, 199, 2013, 214, 215, 216, 217, 218, 219 van The handbook on procedures and criteria for determining refugee status, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 2 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”, alsook op een manifeste appreciatiefout.

2.2. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad stelt vast dat verzoeker op jonge leeftijd (14 jaar) uit Afghanistan is vertrokken in maart 2019 en dat hij intussen vijf jaar in België verblijft. Ten tijde van het indienen van onderhavig verzoek om internationale bescherming was verzoeker 15 jaar oud. Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische

samenleving, onbewust Belgische en Europese gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Uit de door verzoeker toegevoegde getuigenissen en attesten aan de door hem op 17 oktober 2024 bijgebrachte aanvullende nota en de aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd, die afkomstig zijn van verschillende bronnen en een zekere tijdsperiode bestrijken, alsook zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt dienaangaande dat verzoeker een gedegen inspanning heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren. Zo blijkt dat verzoeker snel ingestroomd is in het onderwijs en intussen zeer goed Nederlands heeft geleerd, dat hij werkt en zich ondertussen een eigen woning kan veroorloven en niet meer in het centrum verblijft, dat hij geapprecieerd wordt door zijn naaste omgeving en zich actief onderdompelt in de Belgische maatschappij. Mede gelet op zijn jonge leeftijd, getuigt het geheel van het voorgaande van een vergaande inspanning van verzoeker om zich aan het leven in België aan te passen.

Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze al fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs en werk, alsook andere activiteiten in België, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. De voorliggende stukken schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de goede integratie van verzoeker en zijn actieve deelname in de Belgische samenleving.

Daargelaten de vraag of verzoeker blijf geeft van een daadwerkelijke internalisering van de Belgische en Europese waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een dergelijke internalisering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie: i) het feit dat hij op veertienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa; ii) zijn afwezigheid uit Afghanistan van inmiddels meer dan vijf jaar en half; iii) zijn verblijf van inmiddels vijf jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte getuigenissen en documenten.

Verzoeker heeft een groot deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school en zijn werk zoals blijkt uit de getuigenissen, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd te meer verzoeker het land nog voor de machtsovername verliet. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie in acht genomen, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de strenge sociaalreligieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd, alsook met het gegeven dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging, daar de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling, van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd bij vertrek, zijn individuele omstandigheden en zijn specifieke levensomstandigheden in België, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, besluit de Raad dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wegens zijn (toegeschreven) internalisering van Belgische en Europese waarden en normen kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging. Tevens is de Raad van oordeel dat er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA *Country Guidance* van mei 2024 (p. 123) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

Gelet op de uiteenzetting hierboven, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF